

פרשת נצבים

כי קרוב אליך הדבר מאד בפּיך ובלבבך לעשותו (ל, יד)

הרמב"ן פי' דכוונת התורה כאן לתשובה, דצריך להתוודות בפה ולשוב בלב אל ה', ולקבל לעשות את התורה לדורות.

ולכאורה א"כ, מדוע הקדימה התורה את הפה בלב, והלוא בתשובה צריך להקדים את הלב לפה כדאי' בגמ' (תענית טז, א) 'אמר רב אדא בר אהבה אדם שיש בידו עבירה ומתוודה ואינו חוזר בה, למה הוא דומה לאדם שתופס שרץ בידו שאפי' טובל בכל מימות שבעולם לא עלתה לו טבילה'.

ונראה לבאר עפ"מ"כ רבינו יונה בשערי תשובה (שער א' אות י"א) דמי שחטא על דרך מקרה, ראשית תשובת האיש הזה החרטה ואח"כ יעזוב דרכו כמו שנאמר 'ומודה ועוזב ירוחם', דהזכיר תחילה 'ומודה' דהיינו החרטה והיודוי, ואח"כ 'ועוזב' דהיינו עזיבת החטא, אך האיש המתייצב על דרך לא טובה תמיד. ראשית תשובת האיש הזה לעזוב את דרכו ואח"כ להתחרט, דעזיבת מחשבת החטא היא השלכת השרץ, והחרטה והיודוי במקום הטבילה.

היוצא מדבריו, דמי שמתייצב על דרך לא טובה תמיד, בא היודוי בפה לאחר עזיבת החטא, ומי שחוטא על דרך מקרה צריך להקדים את היודוי בפה ואח"כ לעזוב החטא.

לפ"ז י"ל דמש"כ התורה 'בפיך ובלבבך לעשותו' קאי על החוטא בדרך מקרה, דמקדים את היודוי בפה למעשה.

מקור: רינת יצחק